

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 719/2016-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. októbra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], v mene ktorej koná konateľ a advokát [REDAKOVANÉ], vo veci namietaného porušenia základného práva vlastníť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva podnikat' zaručeného v 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na ochranu majetku zaručeného v čl. 1 čl. Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajskej prokuratúry v Trenčíne č. k. 4 KPt 324/15/3300-23 z 25. septembra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. novembra 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva vlastníť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva podnikat' zaručeného v čl. 35 ods. 1 ústavy, základného práva na inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na ochranu majetku zaručeného v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Krajskej prokuratúry v Trenčíne (ďalej len „krajská prokuratúra“) č. k. 4 KPt 324/15/3300-23 z 25. septembra 2015.

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol v trestnej veci vedenej Okresným riaditeľstvom Policajného zboru Bánovce nad Bebravou pod ČVS: ORP-91/VYS-BN-2015 opatrením Okresného súdu Bánovce nad Bebravou č. k. 0 Tp 11/2015-22 z 23. apríla 2015 ustanovený [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „obvinený“), trestné stíhanie proti ktorému bolo neskôr zastavené uznesením Okresnej prokuratúry Bánovce nad Babravou (ďalej len „okresná prokuratúra“) č. k. Pv 148/15/3301-37 z 27. júla 2015.

3. Vzhľadom na zastavenie trestného stíhania obvineného si sťažovateľ ako jeho obhajca „vyúčtoval trovy obhajoby... v sume 331,34 EUR“.

4. Okresná prokuratúra uznesením č. k. Pv 148/15/3301-43 z 28. augusta 2015 priznala sťažovateľovi podľa § 553 ods. 2 a 5 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) trovy obhajoby v sume 269,56 €, t. j. v sume nižšej, ako si ju uplatnil sťažovateľ, a to z dôvodu, že „okresná prokuratúra posúdila dva sťažovateľom vykonané úkony ako tie, ktoré je potrebné ohodnotiť len vo výške polovice základnej sadzby tarifnej odmeny, nie v plnej výške tejto odmeny“.

5. Proti uzneseniu okresnej prokuratúry z 28. augusta 2015 podal sťažovateľ sťažnosť, ktorou namietal „neudržateľnosť právneho názoru a výkladu okresnej prokuratúry v citovanom uznesení z hľadiska obsahu a významu vykonaných úkonov v kontexte obmedzenia základných práv a slobôd obvineného a významu a účelu trestného konania“.

6. O opravnom prostriedku sťažovateľa rozhodla krajská prokuratúra napadnutým uznesením č. k. 4 KPt 324/15/3300-23 z 25. septembra 2015 tak, že ho podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietla ako nedôvodnú.

7. Podľa presvedčenia sťažovateľa je napadnuté rozhodnutie krajskej prokuratúry „v bezprostrednom a neprekonateľnom rozpore s ústavou a... judikatúrou ústavného súdu a ESLP“ a „Pokiaľ ide o námietku porušenia práva... na inú právnu ochranu v spojení s... právom vlastniť majetok a právom podnikat', jej primárnym dôvodom je zjavná svojvôľa... orgánov prokuratúry, poskytujúcich tzv. inú právnu ochranu pri posúdení rozhodujúcej právnej otázky, či v prípade dvoch vykonaných úkonov išlo, resp. nešlo o úkony obhajcu vo veci samej, za ktoré by patrila sťažovateľovi vyššia odmena, ako za úkony, ktoré nie sú úkonmi vo veci samej. Uvedený záver je vo svetle relevantných okolností arbitrárny a jeho bezprostredným právno-logickým aj faktickým dôsledkom je neprípustný zásah do práv sťažovateľa podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 ods. 1 protokolu č. 1 k dohovoru.“.

8. Krajská prokuratúra podľa sťažovateľa na jeho námietky uvedené v sťažnosti proti prvostupňovému rozhodnutiu reagovala „v podstate v rozsahu dvoch odsekov, ktoré navyše obsahovo na námietky sťažovateľa neodpovedajú, sú arbitrárne, nelogické a sú vo vzájomnej kontradikcii“.

9. Podľa slov sťažovateľa «Krajská prokuratúra si... protirečí v tom, že na jednej strane vznesenie obvinenia považuje za závažné procesné rozhodnutie..., no paradoxne, ak má ísť o priznanie odmeny za sťažnosť proti tomuto významnému „začiatku“ trestného stíhania konkrétnej osoby, tak už o tak významné rozhodnutie nejde. Tým si krajská prokuratúra jednak odporuje a jednak si dané okolnosti vyhodnocuje svojvoľne a nepredvídateľne. Tento svojvoľný výklad vedie k takému neudržateľnému záveru, že pokiaľ by nebola za úkon vo veci samej považovaná sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia, len pomerne ťažko si predstaviť iné podanie v trestnom konaní, ktoré by bolo možné posúdiť ako úkon vo veci samej.».

10. V ďalšom sťažovateľ uvádza, že «Bez ohľadu na to, aby v napadnutom rozhodnutí bolo akokoľvek zdôvodnené, aký súvis má aplikácia § 12 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. v danom prípade, javí sa, že pre krajskú prokuratúru je toto ustanovenie významné z hľadiska toho, že vo výške odmeny sa takpovediac zrkadlí „náročnosť trestnej činnosti“. Za týchto okolností sa potom javí ako arbitrárne, že krajská prokuratúra

rovnakým prístupom nezohľadňuje náročnosť pri posudzovaní podaní smerujúcich proti vzneseniu obvinenia a vzatiu do väzby, čo sú úkony v rámci celého trestného konania náročné na zdôvodnenie z hľadiska účelu a zásahov do základných práv a slobôd obvineného, ktoré možno v prípade vznesenia obvinenia a vzatia do väzby vykonávať zo strany orgánov činných v trestnom konaní. Je teda zrejmé, že krajská prokuratúra vykonala v napadnutom rozhodnutí taký výklad ustanovení § 14 ods. 1 písm. b) vyhlášky č. 655/2004 Z. z., ktorý poprel... význam tohto ustanovenia.».

11. Uzneseniu krajskej prokuratúry sťažovateľ tiež vytýka, že v ňom „úplne absentuje zdôvodnenie vo vzťahu k podanej sťažnosti proti uzneseniu o vzatí obvineného do väzby... Pritom v prípade rozhodovania o vzatí do väzby ide o rozhodovanie o základnom práve obvineného, resp. o jeho obmedzení a rozhodovanie o väzbe predstavuje ucelené a samostatné konanie, ktoré je relatívne nezávislé na priebehu trestného konania (pokiaľ trvá obvinenie).“.

12. Sťažovateľ uzatvára, že «napadnuté rozhodnutie bez relevantných dôvodov relevantné skutočnosti svojvoľne ignoruje (posúdenie sťažnosti proti uzneseniu o vzatí obvineného do väzby nie ako podanie vo veci samej) alebo vyhodnocuje nedostatočne, svojvoľne a arbitrárne (posúdenie sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia) a to takým spôsobom, ktorý neposkytuje ochranu základnému právu sťažovateľa (súčasťou, ktorého je aj právo na „zhmotnenie“ pohľadávky, ktorá mu patrí za vykonané úkony právnej služby), ale naopak, zachováva stav, ktorý predstavuje neprípustný zásah do tohto základného práva. Z tohto dôvodu napadnuté rozhodnutie porušuje základné práva sťažovateľa podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a právo zaručené čl. 1 ods. 1 protokolu č. 1 k dohovoru.».

13. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom rozhodol, že:

„1. Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ] na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení so základným právom sťažovateľa vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a právom sťažovateľa na ochranu majetku zaručeného čl. 1 ods. 1 protokolu č. 1 k dohovoru a základného práva sťažovateľa na podnikanie podľa čl. 35

ods. 1 ústavy uznesením Krajskej prokuratúry Trenčín zo dňa 25. septembra 2015, č. k. 4 KPt 324/15/3300-23, porušené bolo.

2. Uznesenie Krajskej prokuratúry Trenčín zo dňa 25. septembra 2015, č. k. 4 KPt 324/15/3300-23, sa zrušuje a vec sa vracia Krajskej prokuratúre Trenčín na ďalšie konanie.

3. Krajská prokuratúra Trenčín je povinná uhradiť sťažovateľovi [REDAKOVANÉ] náhradu trov právneho zastúpenia na účet jeho právneho zástupcu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

14. Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

15. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

16. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie...

17. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

18. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak

tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

19. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

20. Z citovaného ustanovenia § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

21. K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

22. Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základného práva vlastníť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva na podnikanie zaručeného v čl. 35

ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na ochranu majetku zaručeného v čl. 1 dodatkového protokolu uznesením krajskej prokuratúry č. k. 4 KPt 324/15/3300-23 z 25. septembra 2015, ktorému sťažovateľ vytýka jeho arbitrárnosť, účelovosť, svojvoľnosť, nelogickosť, vnútornú rozpornosť, nedostatočné odôvodnenie, a teda ústavnú nekonformnosť, a to z dôvodu v podstate nesprávneho výkladu príslušných ustanovení vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) pri ich aplikácii tak okresnou prokuratúrou, ako aj krajskou ako nadriadenou prokuratúrou [išlo o ustanovenia § 14 ods. 1 písm. b), ods. 3 písm. b) a ods. 8]. Napadnuté rozhodnutie sťažovateľ považuje za také, ktoré neprípustne zasahuje do jeho základných práv, je v bezprostrednom a neprekonateľnom rozpore s ústavou, preto je ústavne neakceptovateľné a neudržateľné.

23. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

24. Podľa čl. 35 ods. 1 ústavy každý má právo na slobodnú voľbu povolania a prípravu naň, ako aj právo podnikat' a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť.

25. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

26. Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva...

27. Sťažovateľ v podstatnom namieta, že krajská prokuratúra rozhodujúca o sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu okresnej prokuratúry č. k. Pv 148/15/3301-43 z 28. augusta 2015 nesprávne interpretovala ustanovenie § 14 ods. 1 písm. b), ods. 3 písm. b) a ods. 8

vyhlášky, ktoré na vec sťažovateľa aplikovala [§ 14 ods. 3 písm. b) a ods. 8], resp. neaplikovala [§ 14 ods. 1 písm. b)], v dôsledku čoho bola použitá nižšia ako základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby, čím došlo k priznaniu mu nižšej sumy ako odmeny za obhajobu obvineného v trestnej veci, ako očakával a požadoval.

28. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Pokiaľ ide o medze zasahovania ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ústavnému súdu neprislúcha hodnotiť správnosť skutkových záverov či právneho posúdenia veci všeobecnými súdmi, pretože nie je prieskumným súdom, nadriadeným súdom a ani ochrancom zákonnosti (obdobne napr. II. ÚS 1/95, II. ÚS 71/07, III. ÚS 26/08). Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým prislúcha interpretácia zákonov. Podľa konštantnej judikatúry sa úloha ústavného súdu obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo záväznou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa tak môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli do takej miery zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, že by zásadne popreli účel a význam zákonného predpisu (I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06, I. ÚS 88/07).

29. Z judikatúry ústavného súdu (IV. ÚS 248/08, III. ÚS 580/2012, I. ÚS 5/2011) tiež vyplýva, že rozhodovanie o trovách konania pred všeobecnými súdmi zásadne patrí do právomoci týchto súdov, pri ktorom sa prejavujú atribúty ich nezávislého súdneho rozhodovania. Ústavný súd preto iba celkom výnimočne podrobnejšie preskúmava rozhodnutia všeobecných súdov o trovách konania. Problematika náhrady trov konania by mohla dosiahnuť ústavnoprávny rozmer len v prípade extrémneho vybočenia z pravidiel upravujúcich toto konanie, k čomu by mohlo dôjsť najmä na základe takej interpretácie

a aplikácie príslušných ustanovení zákona (v tomto prípade vyhlášky), ktorá by v sebe zahŕňala črty svojvôle.

30. Uvedené tézy bezpochyby možno aplikovať aj na situáciu, keď o trovách obhajoby nerozhoduje všeobecný súd, ale orgán činný v trestnom konaní, t. j. v tomto prípade okresná prokuratúra a krajská prokuratúra.

31. Zároveň ústavný súd vo svojej judikatúre týkajúcej sa problematiky rozhodovania o trovách konania už viackrát formuloval právny názor (pozri napr. IV. ÚS 358/08, IV. ÚS 431/2012, IV. ÚS 94/2014, II. ÚS 757/2014), podľa ktorého ak je u bagateľných vecí vylúčený prieskum rozhodnutí vydaných druhostupňovými súdmi [pred 1. júnom 2016 pozri v civilných veciach vtedy platné a účinné ustanovenie § 238 ods. 5 Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého dovolanie nebolo prípustné vo veciach, v ktorých bolo napadnuté právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšujúcom trojnásobok minimálnej mzdy; a v súčasnosti podľa § 422 ods. 1 Civilného sporového poriadku dovolanie nie je prípustné, ak a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písm. a) a b)], bolo by proti logike pripustiť, aby ich prieskum bol automaticky posunutý do roviny ústavného súdnictva. Aj preto ústavný súd v prípadoch, keď sťažnosť smeruje proti rozhodnutiu orgánu verejnej moci, v ktorom ide zjavne o bagateľnú sumu, poskytuje ústavnoprávnu ochranu sťažovateľom len v celkom výnimočných prípadoch, ak sťažnosť signalizuje, že došlo k zásahu do základných práv alebo slobôd v mimoriadne závažnom rozsahu – intenzite (IV. ÚS 414/2010, IV. ÚS 79/2011, IV. ÚS 251/2011). Vo veci sťažovateľa o takýto výnimočný prípad podľa názoru ústavného súdu nejde.

32. Z napadnutého uznesenia krajskej prokuratúry vyplýva, že sťažovateľovi bola priznaná odmena obhajoby a náhrada hotových výdavkov v sume 269,56 €. Oproti požadovanej sume 331,34 € je to o 61,78 € menej. Táto finančná čiastka (rozdiel medzi

požadovanou a priznanou) tak prakticky predstavuje sumu, ktorá viedla sťažovateľa k podaniu sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vo vzťahu k uzneseniu krajskej prokuratúry z 25. septembra 2015. V zmysle už uvedenej judikatúry ústavného súdu je takáto suma považovaná za sumu bagatelnú.

33. Vychádzajúc zo skutočnosti, že sťažovateľ sa svojou sťažnosťou domáha ústavnej ochrany v spore o sumu, ktorá je zjavne bagatelná, ústavný súd na základe dosiaľ uvedeného pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že vo veci sťažovateľa nie sú podľa jeho doterajšej judikatúry splnené podmienky na poskytnutie ústavnej ochrany, a preto sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú (obdobne II. ÚS 804/2015).

34. Navyše, ústavný súd poznamenáva, že po preskúmaní napadnutého uznesenia krajskej prokuratúry nezistil, že by toto bolo neodôvodnené alebo arbitrárne. Ústavný súd v danej veci nemá teda žiaden dôvod a ani oprávnenie na prehodnocovanie právnych a skutkových záverov krajskej prokuratúry, pretože tieto vychádzajú z príslušných ustanovení vyhlášky. Odlišné právne posúdenie predmetnej veci konajúcou prokuratúrou, rozdielne od právneho názoru sťažovateľa nemôže samo osebe zakladať porušenie označených článkov ústavy. Odôvodnenie napadnutého uznesenia predstavuje podľa názoru ústavného súdu dostatočný základ na jeho výrok, lebo krajská prokuratúra vysvetlila, prečo bolo sťažovateľovi potrebné uplatnenú sumu trov obhajoby krátiť. Tvrdenia sťažovateľa preto podľa názoru ústavného súdu sledujú len dosiahnutie zmeny súdneho rozhodnutia, ktoré skončilo pre neho menej priaznivým výsledkom, čo však nemožno spájať s porušením jeho základného práva garantovaného v čl. 46 ods. 1 ústavy a následne ani s porušením základného práva vlastníť majetok prípadne práva podnikat'.

35. Napokon ústavný súd nemohol akceptovať ani v sťažnosti uvedené tvrdenie, že sťažovateľ *„nemá proti napadnutému rozhodnutiu žiadne dostupné a účinné prostriedky nápravy, pričom v predmetnej veci (i) nekoná žiaden súd, ani iný orgán (ii) nie sú sťažovateľovi dostupné žiadne ďalšie opravné prostriedky či iné právne prostriedky (sťažnosť, dovolanie, ani obnova konania v danom prípade nie sú v zmysle Trestného poriadku prípustné)“*.

36. Podľa v relevantnom čase (čase podania sťažnosti ústavnému súdu) platnej a účinnej právnej úpravy, konkrétne podľa § 31 ods. 1 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení účinnom do 21. decembra 2015 (ďalej len „zákon o prokuratúre“) prokurátor preskúmava zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, prokurátorov, vyšetrovateľov, policajných orgánov a súdov v rozsahu vymedzenom zákonom aj na základe podnetu, pričom je oprávnený vykonať opatrenia na odstránenie zistených porušení, ak na ich vykonanie nie sú podľa osobitných zákonov výlučne príslušné iné orgány. Podľa § 31 ods. 2 zákona o prokuratúre podnetom sa rozumie písomná alebo ústna žiadosť, návrh alebo iné podanie fyzickej osoby alebo právnickej osoby, ktoré smeruje k tomu, aby prokurátor vykonal opatrenia v rozsahu svojej pôsobnosti, najmä aby podal návrh na začatie konania pred súdom alebo opravný prostriedok, aby vstúpil do už začatého konania alebo vykonal iné opatrenia na odstránenie porušenia zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov, na ktorých vykonanie je podľa zákona oprávnený.

37. Podľa § 34 ods. 1 zákona o prokuratúre podávateľ podnetu môže žiadať o preskúmanie zákonnosti vybavenia svojho podnetu opakovaným podnetom, ktorý vybaví nadriadený prokurátor (§ 54 ods. 2).

38. Podnet v zmysle ustanovenia § 31 ods. 2 zákona o prokuratúre a opakovaný podnet podľa § 34 zákona o prokuratúre poskytovali v rozhodnom čase sťažovateľovi účinnú ochranu jeho práv a právom chránených záujmov (m. m. IV. ÚS 158/03, IV. ÚS 80/03, II. ÚS 217/2010). Podnet (opakovaný podnet) zakladá povinnosť prokurátora aj nadriadeného prokurátora sa ním zaoberať, vybaviť ho a spôsob vybavenia oznámiť podnecovateľovi. Použitie týchto právnych prostriedkov je v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde jedným z atribútov prípustnosti sťažnosti podľa čl. 127 ústavy, a teda i podmienkou konania vo veci individuálnej ochrany základných práv a slobôd pred ústavným súdom (napr. I. ÚS 256/05).

39. Sťažovateľ netvrdil ani nepreukázal, že by pred podaním sťažnosti ústavnému súdu podal podnet podľa zákona o prokuratúre vo vtedy aktuálnom znení na preskúmanie

zákonnosti uznesenia krajskej prokuratúry. Sťažovateľ pritom nie je (nebol) oprávnený vybrať si orgán verejnej moci, ktorý mu má poskytnúť ochranu označených porušení základných práv. Ústavný súd preto konštatuje, že sťažovateľ, ak sa domnieval, že označený orgán činný v trestnom konaní porušil jeho (ním označené) základné práva, nevyužil (hoci mohol a mal využiť) tie právne prostriedky, ktoré mu zákon účinne poskytoval na ochranu práv voči rozhodnutiam ním označeného orgánu verejnej moci. Až po ich vyčerpaní by mohla prípadne vzniknúť, ak by boli splnené aj ostatné ústavné a zákonné predpoklady, právomoc ústavného súdu (princíp subsidiarity). Ak však tieto prostriedky sťažovateľ nevyužil a za tejto procesnej situácie sa priamo obrátil na ústavný súd, jeho sťažnosť sa javí ako neprípustná, čo je dôvod na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde (v spojení § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde).

40. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi uplatnenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. októbra 2016